

A TISZA PARTJÁN

KONCZ ISTVÁN

Háború lesz.

A parton elvirágzott a fű
s a jegenyenyár, —
apró pelyhe zilálva száll, —
felleg sunyít,
a tények lelke a táj.
Elidőzik a gyors röptű madár
a táj felett, — köröz, —
alá árnyéka s tolla hull,
aztán a kör — az égi jel,
bezárul.

Szorul a hurok a szemhatár körül,
s a részletek finom rajzán
a távolba tűnő nyárfasor,
mint túlparti kiáltás, —
hosszan, elnyúltan, ahogy
a fáradt menetelők, —
szorongva menekül.

Itt, a Tisza partján, most
megszűnik valami, —
amit még őriz a látvány,
már régen nem több
a puszta múltnál —
s csak a múlt, — a megszűnés
nem fáj.

Szél borzolja a vizet,
zavaros árján rímelve

csobban a lombok közt
 rejtőző idegen
 napsugár, —
 s a parton kuksoló gondolat
 rádöbben,
 hogy a létezés már csupán
 csak kép, egy makacs látvány,
 amely, akár a tavasz, ősz,
 tél vagy a nyár,
 a múltból visszajár,
 s vele a bájló idill:
 az eltévedt Loreley.

Nehéz a lég,
 a rabszolga humusz zihálva
 hordja terhét, —
 magot, bogarat, —
 s a fürge gyík is
 elhagyja fészket, —
 nyomán fázósan szárítja
 fonákját a tavaszi fű; —
 miféle értelem szabhat így
 törvényt,
 élni csupán a pusztá létért, —
 ha mindössze ennyi a tét
 és a hűség.
 Fordul a szél, s moccan a csend is,
 már-már alig kivehető,
 hogy valóság-e a távoli harangszó,
 vagy csak bent szól,
 Petőfi verseiből.

Átok sújt mindenkit,
 aki már egyszer ölt,
 akár szívében is,
 vagy csak úgy, hogy históriát ír; —
 torlódik a víz és a felszín,
 hullám s lelkiismeret összecsap,
 borzongva szétterül, —
 a mélyben örvény dúl,

ősi, vak erő, —
a bűn örök életű.
Távoli rétet kémlel
a riadt őz,
füle feszülten a csendre
figyel,
felcsapja kis fejét,
szökell egyet,
s úgy tűnik el a képből,
mint jelentéktelen részlet
a festő emlékezetéből.

Háború lesz.